

man spørger den ærede Regering, hvorledes den „formener at kunne forsvare“ det Skridt, den har foretaget, saa ligger der allerede deri meget tydelig tilkjendegivet, at det er et Skridt, som i højeste Grad trænger til Forsvar, og man søger paa en ikke ubehøilig Maade derved at paavirke Stemningen saaledes, at længe før Oplysningerne endnu ere eller kunne være givne, et bestemt Indtryk er søgt fremkaldt, som kunde udbrede sin Virkning over hele Forsamlingen og i endnu videre Kredse. Nu ere vi altsaa inde paa disse Forespørgseler. Det er omfider lykkedes de Herrer, som lede Fler-tallet, igjen at faae aabnet en Kamp, som har alle mulige Betingelser for at blive hidvig, personlig, lidenskabelig. Signalet er givet, det er fulgt og efterlignet af Hæren. Det vil derfor ikke være til nogen Nytte længere at afholde sig fra at tale, i Haabet om derved at forhindre Irritation. Videnskaben og Forbittrelsen er efter de holdte Læ-ler at dømmen alt faa stor og faa stærk, at vi Intet kunne sige dertil. Vi kunne nu trygt sige vor Mening uden at beskjedes for at forstyrre den frebelige Idyl.

Det omtalte Møde i Arninge, der fandt Sted den 20de Juli 1874, synes i en mærkelig Grad at være frubundet bort fra forskellige Medlemmers Grindring. Jeg blev overrasket ved i Gaar at høre, hvor lidet det var bevaret i Huskommelsen, hvad der skete i dette Møde; man var endog ube-kjendt med et af de mest betydningsfulde Led i hele denne sociale Sammenkomst, med Dirigenten og hans Navn. Lad mig derfor oprisfte de Her-rers Huskommelse en Smule. Det var altsaa et Fællesmaaltid, som afholdtes efter et stort politisk Møde, og som blev dirigeret — der var som sagt Spørgsmaal derom i Gaar — af Hr. Skolelærer Skotte. Naar man hører dette Navn, vil man mulig ogsaa erindre, hvorledes det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) med det spillende Vid og det graciøse Lune, som vi faa ofte have Anledning til at beundre hos ham, holdt en Tale om, hvorledes vore Forsædere, naar de havde spist Skinke, kastede hinanden Venene i Hovedet, og i Betragtning af, at det her gik ganske anderledes net til, udnævnte Festsmaaltidets Dirigent til „Hvi-Skotte“. Det vil maasse ogsaa erindres, at en Mand, om hvem der ogsaa har været Tale i denne Debat, Redaktøren af den folkelige Avis i Næstved, udbragte en Skaal for „Kongen paa Bogø“, og at denne Skaal blev modtaget med sømmelig Bæstedenhed af den, hvem den gjaldt; der blev sagt i Skaaalen, at denne „Konge paa Bogø“ havde udrettet Mere end mange Aarhundreders Fyrster. (Hall: End alle Fyr-ster!) Ja maaste mere end alle Fyrster igjennem mange Aarhundreder. Med sømmelig Bæstedenhed, som sagt, svarede det ærede Medlem ham, at han ikke vilde tilegne sig denne Hyldest bogstave-ligt, han havde gjort, hvad han kunde, og han endte med en Skaal for „Kjærlighed i Alt“. Det er et særdeles smukt Motto, hvormed det

ærede Medlem først har begyndt paa denne Ar-ninge-Historie; det vil blive Efterlægten's Opgave at afgjøre, i hvilken Grad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i sin hele senere Be-handling af denne Sag virkelig har fulgt sin egen Lære om Kjærlighed i Alt. Jeg kan nu i øvrigt godt forstaa, at det ærede Medlem netop i Be-tragtning af en saadan Skaaletale maa føle sig me-get ubehagelig berørt; thi naar man bliver kaldt Konge, selv om det er paa Bogø, er det unegte-lik noget nærgaaende, at man ikke skal kunne be-skytte en af de Undersaatter, som have deltaget i at vise En Hyldest, og dobbelt ubehagelig maa det blive, naar den Beskyttelse, man vil lade ham vebersfares, kun fører til, at man selv falder i ak-kurat den samme Ubegagelighed, som man vil be-skytte den Anden imod. (Latter, ogsaa fra Til-hørverpladsen.)

Formanden: Maa jeg minde de ærede Tilhørere om, at de, som agte at overvære Thin-gets Forhandlinger, maa finde sig i at iagttage den Orden, der kræves her, nemlig at forholde sig tause.

Bille: Det er altsaa, som sagt, fra denne Fæst, hvor en Mand, Skolelærer Andersen i Kjæl-derne, som den fjerde Tale i Rækken udbragte en Skaal for Hans Majestæt Kongen med Haabet om, at den Mur, som skilte ham fra Folket, snart maatte blive brudt, og med den Tilspøining, at Modstanderne ikke skulde kunne sige om denne Fæst som om nogle, der kort i Forveien havde fundet Sted, at det var en Skjændsel, at Kongens Skaal ikke var bleven udbragt ved den. Det er fra denne Fæstlighed, at denne Sag har taget sit Ud-spring, og det er fra de Yttringer, som Andersen har brugt i Motiveringen af sin Skaal, at Rette-sættelsen og alle de senere Følger have taget de-res Ud-spring. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har i Gaar behandlet denne Sag med en selv for ham usædvanlig og ubegribelig Overdrivelse. Jeg tror, at de Herrer, naar de nu efter en Nats rolige Betragtning ville tænke tilbage paa det, der i Gaar blev sagt af det ærede Medlem, ville undre sig over, at en Rigsdags-mand, en Mand, der gjør Krav paa en fremra-gende Stilling i sit Parti, paa at være en Fører for sit Folk til nye og store Fremtidstanker, har været i Stand til om en ubetydelig Sag som denne at bruge saadanne Overdrivelser, frem-satte med en Suffisance, som om det, der kom fra ham, var det aldeles afgjort ene bestemt Rigtige. Hvis Folkethingets Med-lemmer ikke havde hørt den Debat, som førtes i Gaar, og Nogen i Dag i kort Udbrag vilde gjengive de Udtryk, der ere brugte af det ærede Medlem, tvivler jeg paa, at man vilde tro det muligt, at Sligt var sagt; men jeg haaber, at Rigsdagsstibenden vil slaa fast de utrolige, de for-